

Pim, pam... POUM!

18 d'Octubre de 2005, Diari d'un manlleuenc.

Aquest vespre he pogut gaudir d'una interessant vetllada participativa a l'I.E.S. Antoni Pous, en relació a la planificació urbanística de Manlleu per els propers 15-20 anys. És una llàstima que no hi hagués més gent, tot i que el grupet que hi havia m'ha semblat prou divers i fins i tot simpàtic. També és cert, que moltes de les discussions estaven acotades, cosa que també té un cert punt de lògica, de manera que els presents no podíem decidir qualsevol cosa. Això sí, totes les opinions han set escoltades.

És clar que a mi em rodava una cosa pel cap, que no he gosat d'exposar, potser perquè tampoc tocava, potser per la por a sentir-me incomprès. És per això que necessito esplaïar-me en aquest meu diari íntim. I és que en tots aquests debats es parteix del convenciment, com a raó lògica, fonamental, i absoluta: que cal créixer; entès com l'augment de superfície urbanitzable. En aquest sentit hi ha molts matisos; que si creixement controlat, per llevant, per ponent, dispers, compacte, sostenible...sempre augmentant els m² de ciutat. Jo en canvi, ni mirant del dret ni del revés, puc entendre això del creixement continu. M'expliquen que a Manlleu falta sòl industrial perquè pugui treballar més gent, i més habitatges per a aquesta gent. Llavors falten més equipaments, i finalment torna a faltar més sòl industrial, i més habitatges per a la gent, i més equipaments...Fet i fotut quan ens despertem ja serem aquella ciutat de 30.000 habitants que a ningú li agrada perquè prefereix la tranquil·litat dels pobles, i es necessitaran més segones residències per poder escapar.

He intentat buscar l'explicació d'aquest fenomen del creixement físic continu, però la veritat és que no me'n surto. Durant dies i dies he estat observant a un dels meus millors amics, alt i gros com un sant pau, però us ben juro que després de l'estirada adolescent, a partir dels 19 anys, no ha crescut ni un centímetre. És ben cert que cada dia sap més coses, és un noi format, i amb una experiència que ha anat adquirint al llarg dels anys. Veritablement ha crescut molt com a persona, però en el terreny físic res de res. O potser, si hagués de ser precís, diria que s'ha engreixat algun quilo, la vida sedentària, ja se sap. En tot cas es podria parlar d'un creixement gens saludable. No serà que els nostres pobles comencen a patir el problema d'obesitat que tant pateix la societat occidental?

Llavors, com que estem en plena societat científica, he decidit fer un experiment. He agafat un globus i l'he anat inflant, per veure cap a on ens podria portar aquest creixement físic il·limitat. Tant de bo els nostres pobles i ciutats no acabin com el meu globus, fent un gran pet: pim, pam...POUM!